

Guillamino, al natural i en companyia

XEVI CASTILLÓN

El prolífic i sempre fiable Guillamino va irrompre ara fa una dècada en el nostre panorama musical amb una visió molt humanista de la música electrònica. El primer pas va ser aquell memorable *1 dia* (2003), tercera referència del catàleg de Bankrobber, segell al qual s'ha mantingut sempre fidel aquest músic d'arrels empordaneses conegut també com a Pau Guillamet. Sempre havia quedat clar que, per a Guillamino, les màquines eren unes eines molt interessants que, entre altres coses, li permetien una gran autonomia creativa, de manera que els seus primers discos van ser treballs d'home orquestra, gairebé sol a l'estudi. Però, a diferència d'altres músics d'origens semblants, Guillamino no ha consagrat la seva obra a l'electrònica, i així ho demostra el seu últim disc, *Un altre jo*, un títol que sembla insinuar també aquesta personalitat creativa no restringida a un sol estil o a una sola manera de fer. Aquest és un disc en les antípodes del seu debut o de *Somnis de llop* (2005), si més no pel que fa a la seva gestació: Guillamino ha gravat aquestes deu noves cançons aliat amb una gran banda, The Control Z's, en directe i amb cinta analògica, als Estudis Ground

de Cornellà de Terri, especialitzats en aquest tipus d'enregistraments sense trampa ni cartró (també sense xarxa de protecció per al músic, que es pot permetre poques errades) tan reivindicats també pels gironins The Pepper Pots, que hi tenen la seva base d'operacions.

Sense cap voluntat de sonar mimètic ni ortodox, Guillamino ha enregistrat un disc de música negra, que comença amb molt de swing (*És fosc*) i continua amb diferents tonalitats de soul i funk, perfectament creïbles gràcies als impecables arranjaments de vent del bisbalenc Genís Bou interpretats pels metalls de The Gramophone Allstars (Sidru Palmada, Andrés Tosti i el mateix Bou), la pulsació exacta que hi aporten el bateria Toni Molina i el baixista Gerard Cantero, i els brillants detalls de guitarra elèctrica, piano i orgue Hammond que va deixant, aquí i allà, Jordi Rudé. De fet, Pau Guillamet només toca la guitarra elèctrica (la tecnologia més avançada en un disc lliure de sons sintètics i digitals), i se centra sobretot en la veu, amb una seguretat i una confiança absolutes en el seu ofici de cantant, arribant a sonar en algunes ocasions com un autèntic *soulman* blanc (*Quan quan quan*) alliberat de

GUILLAMINO & THE CONTROL Z'S

Un altre jo

Bankrobber.

Barcelona, 2013

complexos castradors. La veu de Guillamino té un contrapunt ideal en els cors de Judit Neddermann, cantant que ha demostrat el seu gran potencial en diversos projectes, inclosos The Gramophone Allstars i el disc *Cançons de la veritat oculta* (2012), un tribut a Pere Calders en el seu centenari amb composicions de diversos autors de l'escena independent, per al qual Guillamino va crear *Demà a les 3*, que ara recupera en una altra versió per al seu propi disc. *Un altre jo* és una nova mutació de Guillamino, i segur que no serà la definitiva, però la millor opció sempre és gaudir de cadascuna de les seves personalitats creatives just quan esclaten. I aquest és un altre Guillamino, un dels millors.

Vides lascives: literatura eròtica de qualitat

ASSUN GUARDIOLA

Quan engrapes *Vides Lascives* i t'adones de la idea i del format, penses: «Que bé, un llibre original, escrit per ser diferent». Quaranta-nou personatges de la història de la humanitat, quaranta-tres homes i sis dones. Quaranta-nou contes breus amb una fórmula que

es repeteix: l'autor descontextualitza el personatge de la seva veritat històrica, el penetra en la ficció i, literalment, li des-tapa les vergonyes. Malgrat la sensació que totes les veus s'assemblen massa, tot i la diversitat de punts de vista narratius, i que l'artifici del llenguatge desnaturalitza, de vegades, la singularitat de

cada personatge, la recepta funciona. El sexe, com la mort, ens fa a tots semblants. El sexe, a diferència de la mort, ens arrapa a la vida.

M'agradaria destacar, sobretot, la capacitat de l'autor per crear camps semàntics sexuals en funció del personatge sobre el qual escriu. No és gens fàcil,